

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Στὸ ἐννενηντα τέσσερα καὶ ἑξήκδια ὀκτακόσια
νῦναι καλὰ ὁ Λόρδος μας νὰ φῶμε κι' ἄλλα τόσα.

Δέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἑβδομάδα — μόνον μιὰ φορά θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔγω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — γιατί λεπτά δὲν ἔχομε.
καὶ τῶν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — δι' ὅπως νῆξια κι' ἐντροπὴν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — **ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.**

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — **δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.**
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῇς — ἔγινες συνδρομητής,
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν γὰρ μαῦρε φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Μάρτην δεκαεννιά,
καινούρια χειμωνιά.

Ποῦντος τετρακόσια σὺν ἐξήντα ἔξη,
νέος νοομάντις ἦλθε νὰ μᾶς μπλέξη.

Τρικοῦπης ὁ Σωτήρας καὶ γαλάντης
κι' ὁ Φασουλῆς ὁ Πέικμαν νοομάντις.

Τρ. — Ὑπορεῖ λοιπὸν ὁ νοῦς σου, Φασουλῆ,
καὶ τὰς κρυφίας σκέψεις μας νὰ ξέρῃ,
καὶ νὰ μοῦ 'πῆς τί κρύβ' ἡ κεφαλὴ
τοῦ Καίσαρος ἐμοῦ καὶ Μπουρλοτιέρη;

Φ. — Μέσα 'στὰ μάτια κύττα με καλὰ
καὶ δώσε μοι τὸ χέρι σου νὰ σφίξω,
καὶ θὰ σοῦ κάμω θαύματα πολλὰ,
ὅπου καὶ σὺ θὰ φρίξης καὶ θὰ φρίξω.

Τρ. — Ὑπορεῖς αὐτὴν τὴν ὥρα νὰ μοῦ 'πῆς
τί σχέδια μεγάλης προκοπῆς
εἰς τὸ μῆλὸ μοι μέσα στροβιλίζουν
καὶ τὴν σοφὴ κεφαλὰ μοι ζαλίζουν;

Φ. — Σκέπτεσαι τὴν πατρίδα πῶς νὰ σώσης
καὶ πῶς λεπτὸ 'στους ξένους νὰ μὴ δώσης.

Τρ. — Περίεργον!... τὸ 'βρήκες, Φασουλῆ.

Φ. — Αὐτὸ δὲν εἶναι δύσκολο πολὺ...
'μπορῶ νὰ σοῦ βρω κι' ἄλλα περισσότερα
δεκάκις ἀπὸ τοῦτο δυσκολώτερα.

Τρ. — Μακράν, μακράν, ὦ Πέικμαν τρισεκατάρατε...
μακράν μοι καὶ τοὺς κύκλους μοι μὴ τάραττε.
'Εκείν' ἡ σκέψις μ' ἔτρεφε καὶ μόνον
κι' ἐξ ἀπαλῶν μ' ἐτάραττεν ὀνύχων,
ἐκείνην δὲ καὶ τώρα καὶ πρὸ χρόνων
σκοπὸν μοι καὶ φροντίδα μοι τὴν εἶχον.

Φ. — Τὸ ξέρω, σὶρ Μυλλόρδε, καὶ πιστεύω
πῶς ἡ 'δική σου σκέψις ποῦ μαντεύω

ἦτο καὶ σκέψις ὅλης τῆς πατρίδος
τῆς ἱσταμένης ἄνω τῆς βαλβίδος.

Τρ. — Κι' ὁ Πειραιῶς-Λαρίσης τί θὰ γίνῃ;

Φ. — Γηαλιὰ καρφιὰ ὀγρήγορα θὰ μείνῃ,
καὶ κάρβουνα καὶ σίδηρα καὶ ξύλα
καὶ τόσα ἐργαλεῖα τοῦ ποικίλα,
μὰ κι' ἄλλα ποῦ τᾶφαγε ἡ ψώρα,
θὰ 'βγοῦνε 'στὸ ἰνκάντο τώρα τώρα,
καὶ σὺ θὰ γίνῃς κῆρυξ καὶ ντελάλης
κι' ἀπ' τῆς φωνᾶς τὸν σῆμαρ σου θὰ βγάλῃς:
αἰρίστε 'στὴ φτηνὴν ὀχυροπρεσία,
πάρτε κατασχεμένα ὅσα ὅσα,
νὰ γίνουν αἰρηρόδρομοι θυσιᾶ
καὶ νὰ σεισθῇ Ταύγετος καὶ Ὀσσα.

Τρ. — Μὲ τὴν νοομαντείαν σου τὰ γὰρ
μὰ δὲν μεῦ λὶά τί σκέπτομαι νὰ κάνω
γι' αὐτὸν τὸν σὺνδρομὸν τὸν οἰκτῆ
καὶ κάθε μέτοχον τοῦ θεομπαζικῆ;

Φ. — Σκέπτεσαι γὰρ τοὺς Ἑγγλέζους νὰ χαρίσῃς
ὅσας μᾶς ἔχουν δώσει ἀγνυήσεις.

Τρ. — Ναι, ναι... θὰ τῆς χάρισω... μὰ γιατί;

Φ. — Σὲ πᾶσι γὰρ τοὺς Ἀγγέλους οἰκτιρῶ,
κι' ἀμέσως γάνει ὅλο πρὸ τὸν οἰκτρο
σὺν βλάπτῃ τῆς Ἀγγλίας τὸν Μινίστρο,
κι' ἐμπρὸς τοῦ στέχους σοῦ καὶ λουράζεις
καὶ πέικμα ἐπὶ τῇ τοῦ φονάξου.

- Τρ. — Τὸ βρῆκες καὶ μοῦ στρίθει τὸ μαλὸ,
μὰ δὲν μοῦ λές γιατί, παρακαλῶ,
κι' ὁ Πειριῶς 'μουφλούζεψε Λαρίσσης ;
- Φ. — Γι' αὐτὸ δὲν πρέπει διόλου ν' ἀπορήσης...
'Στὴν γῆν αὐτήν, Μυλλόρδε, τοῦ πυρὸς
μηδὲ ξερὸ χορτάρει δὲν φυτρώνει,
κι' ὅποιος ἐδῶ πατήση τυχερὸς
'στὸ τέλος μὴ χράτ' τὰ κκαρόνει.
- Τρ. — Μπραβίσιμο... ἐμάντευσες σωστά...
ὅμως γιατί τοσαῦτ' ἐπιχειρήσεις
δὲν πᾶνε δύο βήματα 'μπροστά
κι' 'Ανατολὴ ἐξίσταται καὶ Δύσις ;
- Φ. — Οἱ νοομάντεις λέγουν δι' αὐτὸ
πῶς τῷχει τῆς πατρίδος μας τὸ κλίμα,
κι' εἶναι μὲς 'στὰ βιβλία μας γραφτὸ
νὰ μουφλουζεύουν ὅλοι παραχρήμα.
Καὶ μάλιστα 'ἀπ' ἐκείνης τῆς στιγμῆς,
ποῦ τὸ 'δικό σου χέρι μὰς 'βερνίκωσε
κι' ἐξεβαρβαρωθήκαμε κι' ἐμεῖς.
ὁ διάολος τὸ 'πῆρε καὶ τὸ 'σήκωσε.
- Τρ. — Ὅποια μαντική ἀλιτηρία !...
- Φ. — Ἰδὲ τοῦ Μοντενέγγρου τὰ θηρία
ὁποῖον μαῦρον τέλος τὰ προσμένει !...
ἐγύριζαν τὸν κόσμον τὰ καυμένα
χωρὶς νὰ μάθουν πῆνα τί σημαίνει
κι' ἐπλήθαιναν φαῖδρά καὶ χορτασμένα.
Μὰ μόλις τὰ κακόμοιρα 'χαιρέτησαν
καὶ τοῦτο τὸ πτολίεθρον ἡμῶν
τὴν πρώτη καλοπέρασι 'παραίτησαν
κι' ἐννόησαν τὸν πάνδημον λιμὸν,
κι' οὔτε γαϊδούριχα ψόφιχα δὲν εὐρίσκουν
κι' ἐντὸς μικροῦ ἐκ πείνης ἀποθνήσκουν.
Κι' αὐτὸς ὁ δαμαστής ὁ φουκαρᾶς
μὲ σπαραγμὸν τριγύρω του τὰ βλέπει,
καὶ γράφει καὶ πρὸς σὲ ἀναφορὰς
κι' εἰς ἀγορὰν ἀμέσως σὲ προτρέπει.
- Τρ. — Ἄς εἶχα πάλι χρήματα νὰ δράσω
κι' ὅλα του τὰ θηρία ν' ἀγοράσω,
ἀστὴρ λαμπρὸς νὰ φαίνομαι καὶ φάρος
'στοὺς πρώτους τῶν θηρίων δαμαστής,
ἀφοῦ τὴν τόλμην εἶχα καὶ τὸ θάρρος
τοσοῦτους νὰ δαμάσω δανειστάς,
θηρία τῶν θηρίων τρεῖς χειρότερα
καὶ πάντων τῶν ἀγρίων ἀγριώτερα.
Ἄς εἶχα πάλι χρήματα νὰ δράσω
κι' ὅλα του τὰ θηρία ν' ἀγοράσω,
κι' εὐθὺς τῆς ἀλυσίδας των νὰ λύσω
καὶ πρὸς χαρὰν τῆς στρουγγας τῆς καυμένης
κατὰ τῶν δανειστῶν νὰ τὰ μολήσω
κι' ὅλης τῆς θηριώδους οἰκουμένης,
κι' ἐπάνω 'στὴν βελβίδα στυλωμένους
καὶ μ' ἐρυθρὰς πορφύρας τυλιγμένους
τὰς σάρκας των νὰ βλέπω τραγομῆνας
κι' ἐμπρὸς μου νὰ σπαραζέται καθένας,
καὶ μ' αἵματα ἡ γῆ νὰ κοκκινίῃ
τοῦ κάθε μασκαρᾶ ποῦ δὲν δανεῖζει.
Μακράν μου, νοομάντεις παλαβοί,
τῆς μαντικῆς τὴν τέχνην τὴν γνωρίζω,
καὶ βάλτε με μέσα σὲ κλουβὶ
σὰν λέων δασυχαιτῆς νὰ μουγγρίζω,
τὰ σίδερα νὰ τρώγω, νὰ φρυάξω,
καὶ νηστικὸς μὲ λύσσαν νὰ σπαράξω

τὸν Ἄγγλον Ἐκερλέυ τὸν γρουσουζή,
αὐτὸν ὁποῦ διειθύνη ὡς τώρα
τὸν Πειριῶς-Λαρίσσης τὸν μουφλούζή,
κι' ἐπλάκωσε τὴν ψώραν ἄλλη ψώρα,
αὐτὸν τὸν ἀναιδῆ καὶ διακονιάρη,
ὁποῦ τολμᾷ κανόνι ν' ἀμολάρη
σ' ἐμὲ τὸν ξακουσμένο κανονιέρη
καὶ μ' ἐβλεπε μὲ τρόπο εἰς τὸ χέρι,
καὶ μ' ἄφησε μονάχα δι' ἐνθύμησιν
πολλὰ σχεδιαγράμματα στραπάτσα,
καὶ μ' ἔκαμε νὰ χάσω τὴν ἐκτιμῆσιν
ποῦ πρὸς τῶν Ἄγγλων ἔτρεφα τὴν ράτσα,
αὐτὸν ποῦ μὰς τὴν ἐφτίσας καλὴ
κι' ἐκδικητῆς τῶν δανειστῶν ἐφάνη,
κι' ἔχει καὶ μοῦτ' ἀκόμη τὸ σκυλί
καὶ δικμαρτυρήσεις νὰ μοῦ κἀνη,
αὐτὸν ὁποῦ τὸ κρέας μας ἐδάγκασε
καὶ θέλοντα μὴ θέλοντα μ' ἠνάγκασε
'στῶν Ἄγγλων τὴν δυσμένειαν νὰ πίσω
κι' ὅλα των τὰ χαρτιὰ νὰ κατασχέσω.
Καὶ τώρα σεῖς ἐργάζαι κι' ἐργολαβοί,
τῶν Ἄγγλων μαῦρα θύματα καὶ σκλάβοι,
ὁποῦ τῆς πείνας ἄδικα ψοφᾶτε,
προσέλθετ' ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου
τὰ ξύλα καὶ τὰ σίδερα νὰ φάτε
καὶ τούτου τοῦ νεκροῦ σιδηροδρόμου.

Ὅμως εἰπέ μου, Πίκμαν νοομάντι,
γιατί με πιάνει λύσσα νὰ γυρίσω
σ' αὐτὸν τὸν Ἐκερλέυ τὸν μπριμπάντη
ὅλας τὰς ἐγγυήσεις του ὀπίσω ;

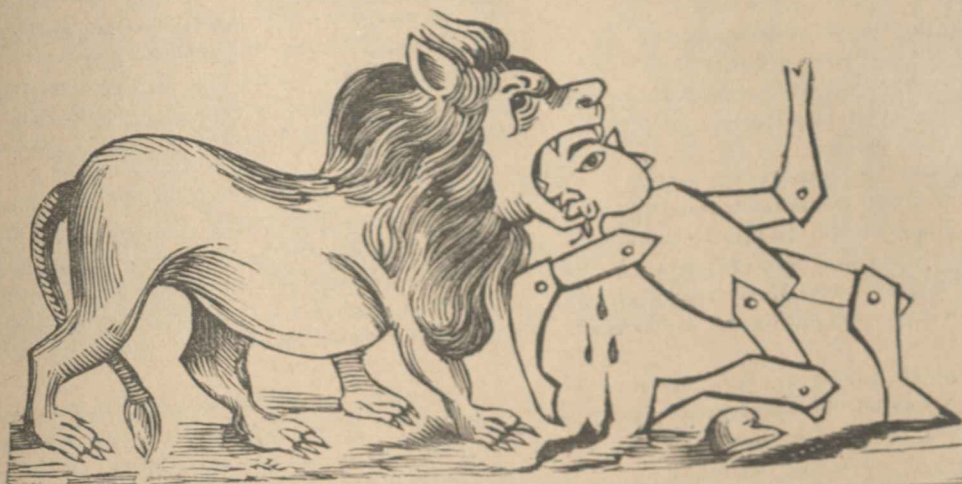
Φ. — Ἀγραπτος, Μπουρλοτιέρη, γράφει νόμος
πῶς ὅσο μουφλουζεύεις πρὸ πολὺ
νὰ φαίνεται 'στοὺς ξένους γαλαντόμος
κι' ἄς τσαμπουνίῃ κόσμος καὶ Βουλὴ.

Τρ. — Βεβαίως τοῦτο εἶναι δίχως ἄλλο
καὶ μ' ἔχει σφίξει μὴ γαλαντομία,
ποῦ μοῦρχειται τὴν φούριχα μου νὰ βγάλω
χαρίζων τὰ δημόσια Ταμεία.

Φ. — Καὶ τώρα μίαν χάριν θὰ ζητήσω
ὀλίγον νὰ σταθῇς νὰ σ' ὑπνωτίσω...
θᾶναι μὴ νέα ὁδὸ καὶ τιμὴ σου...
ντορμέ ντορμέ... Μυλλόρδε μου, κοιμήσου.

(Ὁ σὶρ Τρικούπης ἐξαφνα σκοτίζεται
κι' ἀμέσως μὲ δῶδ λόγους ὑπνωτίζεται.)

Φ. — Σὲ διατάσσω μόλις ἐξυπνήσης
τοὺς δανειστάς νὰ πᾶς νὰ ὑπνωτίσης,
καὶ νὰ τοὺς ὑποβάλῃς νὰ ξεχάσουν
πῶς ἔχουν τὸ Ρωμαϊκὸ δανεῖσι
καὶ νέα δανεικὰ νὰ μὰς ἐμβάσουν
ἐν τρόμῳ, σεβασμῷ καὶ συγκινήσει.
Πρὸς τοῦτοις σὲ προσταζῶ, Μπουρλοτιέρη,
φθινόπωρο, χειμῶνα, καλοκαίρι,
μὲ βρόντους πυροβόλων ν' ἀναφλέγεις
κι' ἐντὸς πυκνῆς νὰ κρύβεσαι νεφέλης,
καὶ πάντοτε Σωτήρας μας νὰ λέγῃς
μὲ τὸ στανεῖδ καὶ δίχως νὰ τὸ θέλῃς,
γὰ τίποτα ποτὲ νὰ μὴ διστάζῃς
καὶ ρόδινα τὰ πάντα νὰ κυττάζῃς,

τὸ φαλιμένο πλοῦτον νὰ νομίζῃς,
λανθάνοντα νὰ βγαζῇς περισσεύματα,
καὶ Θρόνους καὶ Βουλὰς ν' ἀποκοιμίζῃς
καὶ νὰ χορταίν' ἡ στρουγγα σου μὲ γεύματα,
καὶ πάντα νὰ ψηφίζ' ὑπνωτισμένη
τῆς Βούχαις, τὰς πιστώσεις κι' ὅλα τᾶλλα,
κι' ὁ Θεόδωρος κι' ὁ Ράλλης νὰ προσμένῃ
διάλυσιν Βουλῆς καὶ κουντρούβαλα.

Πρὸς τοῦτοις σὲ προσταζῶ νὰ κοιμήσης
τοὺς ἄλλους ἀρχηγούς τοὺς δυστυχεῖς,
κι' ὅλους ὑπνωτισμένους νὰ τοὺς πείσης
ν' ἀφήσουν τὴν ἐλπίδα τῆς Ἀρχῆς,
κι' ἄλλη δουλειὰ καλλίτερη νὰ κανουν
κι' ἀδίκως τόσα λόγια νὰ μὴ χάνουν,
Πρωθυπουργὸς αἰώνιος νὰ μείνης,
νὰ θυσῇς, ν' ἀπολίσσης, νὰ τραντάξῃς,
καὶ τέλος μὴ χρυσόμυγα νὰ γίνῃς
κι' ἀπάνω 'στὴν Κορῶνα νὰ πετάξῃς.

Μόνον μὲ Βασιλέα σ' εἰσιῶ
κι' ὁ διάολος μαζί σου ἄς μὰς πάρῃ,
μὰ τώρα μὲς 'στὰ μάτια σὲ φουσῶ
καὶ ξυπνήσε, Σωτήρα κανακάρη.

Τρ. — Ἐξύπνησα μὰ καὶ τι μοῦ σφίγγει
τὸ κούτελο καὶ κάθε μου μηνίγγι.
Εἶδα πῶς 'κολυμποῦσα 'στὸ διαμάντι
κι' εἶδα Βουλὴν καὶ Θρόνον νὰ φλογίζεσαι,
μὰ 'πὲς μου τώρα, Πίκμαν νοομάντι,
ὁ Βασιλεὺς τί τάχα συλλογίζεται ;

Φ. — Τίποτα, σὶρ Μυλλόρδε, καὶ προσμένει
μὲ 'ξενιστο κι' ἀσκότιστο κεφάλι
πότε στιγμὴ θάλῃ εὐλογημένη
ὁποῦ θὰ ταξειδίῃς ἐπὶ πάλι.
'Αν θίλῃς δὲ νὰ μαθῇς ἀπ' ἐδῶ
τί σκέπτεται κι' ὁ νῆος Κωνσταντῖνος
σοῦ λέγω καὶ χωρὶς νὰ τὸν ἰδῶ
τὴν Ἀλεποῦ πῶς θάπινε κι' ἐκείνος
καθβάλα σ' ἕνα πρώτης ἀλογάκι,
ἀλλ' ὁ καιρὸς ἔχασσε λιγάκι.

διὸ καὶ τὸ κυνὴγι ἀνεβλήθη
καὶ θλίψις ὑπὲρ πάσας θλιβερὰ
κατέλαβε κι' ἐμένα καὶ τὰ πλήθη
ἐπὶ τῇ νέᾳ ταύτῃ συμφορᾷ.
'Αλλ' ὅταν ὁ καιρὸς διορθωθῇ
κι' ἐπὶ τῇ τῆς ἀνοιξίως εὐδία
μὲ λιγερὸ 'στὴ μέση του σπαθὶ
'στῆς ὁδῆς θὰ κατέλθῃ τὰ πεδία.
Καὶ τώρα, Μπουρλοτιέρη, ἔχε γιὰ...
πρὸς τὸ Παλάτι πρέπει νὰ στραφῶ,
καὶ πάω μὲ μὴ κόκκινη μογιὰ
πυρρόχρους σὰν τὸν Πίκμαν νὰ βαφῶ,
καὶ δύο σκουλαρήκια νὰ κρεμάσω
'στ' αὐτὰ μου τὰ μεγάλα σὰν τοῦ Μήδα,
καὶ τὸν λιμὸν θηρίων νὰ δαμάσω
βαζώντας 'στὴν κοιλίᾳ των κεραμίδα.
Μὲ θίλουν καὶ 'στ' Ἀνάκτορα ἐπάνω
ὑπνωτισμοῦ πειράματα νὰ κάνω
πρὸς τέφρην κι' εὐθυμίας τῆς Αὐλῆς,
τὸ Στίμμι 'ἀνυπομονῶς μὲ προσμένει,
καὶ τρίγω νὰ κοιμίσω Βασιλεῖς,
ἀν κι' εἶναι πρὸ καιροῦ ὑπνωτισμένοι.

Ὁ φασουλῆς μὲ ὀλίγα λόγια πρὸς
παρηγορεῖ τὰ νηστικὰ θηρία.

Τι κάμνεις, θηρία μου, καὶ πῶς καλοπέρατε ;
παρατρεῖ μὲ λύπην μου πῶς σὰν κι' ἐμεῖς κινεῖται.
Γαυροῦται παρθεῖμα νεῖς καὶ κόσμος περίσσει,
κι' ἀφροκοντεύουν κι' Ἀνθρωποὶ τῆς πείνας νὰ ψοφήσουν
ζὴν πρέπει νὰ μὰς φαίνεται παραξένον ποσῶς
ἀν καὶ θηρία, μερικά τὰ κῶλα των ἀφήσουν.

Γιὰ μὲ ἀντιοβλέπετε μὲ γουρλωμένα μάτια
καὶ ἐπὶ πολλὴν διάψιν τὸ νηστικὸν σὰς στόμα
νὰ μ' ἔκλειν γιὰ μὴ στιγμὴν παρταέας καὶ κομμάτια
καὶ φλογισμένον κι' ἀσπικὸν νὰ καταπνέσω πτώμα ;
Καὶ τί θὰ κάτε ἀπ' αὐτὸ τὸ κούτελό μου κορμί,
ἀφοῦ δὲν εἶμαι μάλιστα τῆς πείνας ἀφορμὴ ;

Τὰς κεφαλὰς σηκώσετε καὶ σεῖς ὑπερῆφάνως,
ὁ κόσμος, ὅπως ξέρετε, ὑπῆρξε πάντα πλάνως
κι' ἡ δύναμις μᾶς κυβερνᾷ ἐνὸς μοιραίου νόμου
καὶ χάριν ἀστείότητος καὶ χάριν παιδείας
τὴν κάραν τὴν θεόπνευστον τοῦ καθενὸς Προδρόμου
τὴν θέλει ἐπὶ πίνακος Σιλφίς Ἡρωιδίας.

Γιὰ κρέας εἶναι πρὸ καιροῦ τὰ μάτια σας γαρίδα
καὶ βρυχηθμός 'στὴν ἔρημον ἀντιλαλεῖ φρικώδης,
τῶν δὲ Ρωμηῶν προώριστα τὴν ἐνδοξον πατρίδα
νὰ τὴν μαστίζη Σύνταγμα καὶ πείνα θηριώδης,
κι' ἂν τελευταῖον ἀσπασμὸν 'στὸν Μοντενέγρο δώσετε
συμφώνως μὲ τὸ Σύνταγμα καὶ σεῖς θὰ τὰ κορδώσετε.

Τί πόνους καὶ τί δάκρυα ἡ πείνα σας μοῦ φέρνει...
νὰ κι' ὁ Μπαμπᾶς περίλυπος τὴν προδοσιῶν γέρνει...
κυττάξετε πῶς ἔγινε κι' ὁ προσφιλὴς ἐλέφας!
πεντάκις ἀχαμνότερος κι' αὐτῆς τῆς Γενοβέφας...
πῶς μὲ θωρεῖς ἀκίνητος καὶ μὲ τὸν νοῦ ποῦ τρέχεις;
τί πείνα Συναγματική, καψο-Μπαμπᾶ μας, ἔχεις;

Ἐσὺ τὸ μέγα σύμβολον δυναστειῶν εὐάνδρων,
ποῦ μάχας εἶδες φονικὰς τῶν Πόρων κι' Ἀλεξάνδρων,
ποῦ σὲ λατρεύουν ὡς Θεὸν πολέμαρχοι λαοὶ
καὶ στήνονται πρὸς χάριν σου τεμένη καὶ ναοί,
ποίας γονέων ἐξοφλεῖς ἀρχαίας ἀμαρτίας
κι' ἤλθες 'στὴν χώραν τῶν θεσμῶν, 'στὴν γῆν τῆς ἀπαρτίας;

Κατακαυμένη μου Μπαμπᾶ, τί σοῦτανε γραφτὸ
κι' ἐκουβαλήθης ἀναυλα 'στὸ χῶμα μας αὐτό;
Προβλέπουσα τὸ μέλλον σου κι' ἡ προσφιλὴς Ἑλλάς σου
ἀπαρηγόρητα θρηνεῖ τῆς τύχης σου τὸν κληρὸν,
μὰ σὰν ψοφῆσης σὺν Θεῷ, μὲ τᾶσπρα κόκκαλά σου
θὰ γλύψωμεν ἀγάλματα μουφλούζηδων Σωτήρων.

Ἐμπρός... μὲ τοῦτον τὸν Μπαμπᾶ, τὸν σεβαστὸν πατέρα,
ἀφρίσετε, βογγήξετε, μουγγρίσετε, στεναῖξετε,
ἀλλ' ὅμως εἰσθε τυχερὰ ποῦ πέσατ' ἐδῶ πέρα,
γιατί κι' ἂν—ὁ μὴ γένοιτο—τὰ κῶλα σας τινάξετε,
θὰ σὰς δεχθῇ τοῦλάχιστον ἡ γῆ τῶν κειμηλίων,
ποῦ δόξαί τὴν προσχαιρετοῦν αἰώνων τρισηλίων.

Εἶναι πολὺ σημαντικὸν ἐδῶ νὰ κακαρώσετε
χωρὶς γιὰ τὸ κακάρωμα πεντάρα νὰ πληρώσετε.
Κι' ἡ νωχελὴς Ἀνατολὴ κι' ἡ χαῦνος Ἑσπερία
τὸν θάνατόν σας τὸν σκληρὸν ἀθάνατον θὰ κρίνῃ,
θὰ σὰς ζηλεύσουν δι' αὐτὸν καὶ τᾶλλα τὰ θηρία,
ἡ μνήμη δὲ τῆς πείνας σας ἀγῆρως θ' ἀπομείνῃ.

Ἐγὼ δὲ μάντις ἀγαθῶν καὶ μέλλοντος βελτίονος
καὶ καλλιμάχμων βωμὸν εἰς ταύτην θ' ἀνεγείρω,
κι' ἀντὶ τῶν λίθων καὶ πετρῶν τοῦ πάλαι Δευκαλίωνος
τὰ κόκκαλά σας τὰ σεπτὰ 'στὸ χῶμα μας θὰ σπείρω,
κι' ἐπὶ βαλβίδος ἀσφαλοῦς καθίζων σταυροπόδι
νέαν θὰ πλάσω δι' αὐτῶν Ἑλλάδα θηριώδη.

Κι' ἐγὼ τὸ λάλον ἔρμαιον τῆς μοίρας τῆς στραβῆς
ἂν εἴξευρα πῶς ἄρτιος θὰ μείνω κι' ἀβλαβῆς
ὡς ὁ προφῆτης Δανιὴλ 'στὸν λάκκον τῶν λεόντων,
μὲς 'στὰ κλουβιά σας θ' ἔμπαινα παρέα νὰ σὰς κάνω,
ν' ἀκούω τὰ τριζίματα τῶν αἰχμηρῶν ὀδόντων
καὶ τῶν κλουβιῶν τὰ κάγκελα μαζί σας νὰ θαγκάνω.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίνθης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προαστείου, κοινοστὸς πολὺς.

Θηρία φιλελληνικά, 'στὰ δοξασμένα χῶματα
ἄς σὰς ἴδωυν φιλέλληνες τυμπανία πτώματα.
Πολλὰς ἐλπίδας καὶ χρηστὰς ὁ φόφος σας μᾶς διδύκει...
ψόφησε, Βόα τρομερὴ, κουλουρισμένο φίδι,
καὶ νὰ σ' ἀρπάξω μοναχὸς ὁλόκληρον κι' ἀκέραιον
καὶ τῆς κυρίας Φασουλῆ νὰ γίνης περιδέραιον.

Ἦ λέοντες καὶ πάνθηρες καὶ καθεμιὰ μαίμου,
ἔλατε νὰ συγκλαύσωμεν τὴν χώραν τοῦ λιμοῦ...
ὦ παπαγάλε φλύαρε, μὴ λόγους ἀπαγγέλης,
μηδὲ νὰ κάνης χωρατὰ, μηδὲ καφφέ νὰ θέλῃς,
καὶ σὺ, καυμένη ἀλεπού, ποῦ κλαίς τὴν συμφορὰ σου,
πήγαίνε 'στὸν Διαδόχον νὰ πιάσῃ τὴν οὐρά σου.

Ψοφήσετε, ψοφήσετε, καὶ τοὺς Ρωμηοὺς ὑμνεῖτε...
ἀλλ' ὄχι, μὲ τὸν φόφο σας τὸν οἶκτον μου κινεῖτε,
κι' ἀδύνατον μοῦ φαίνεται, θηρία, ὡς 'στὸ τέλος
ἀπὸ τὴν εὐσπλαγχνίαν μου νὰ μὴ παρασυρθῶ,
καὶ ψάλλων 'στὸν Ἀπόλλωνα βαρὺ κι' ἀρχαῖον μέλος
ὡς σφάγιον ἐκούσιον νὰ μὴ σὰς προσφερθῶ.

Ἐπιθυμῶ νὰ σπαρχθῶ... 'στὴν θέαν μου τρυφεῖτε...
δρίστε... τὸ κουφάρι μου προσφέρω νὰ τὸ φάτε.
Ἦ γῆ μου σὺ γεννέτιρα καθβαλινῶν ἀφθόνων
καὶ πόλις ἰστέφανος ἀνδρῶν πολυκτημόνων,
ἰδέ μ' ἐδῶ βαδίζοντα πρὸς στόματα θηρίων
τροφὴ νὰ γίνω πρόχειρος ὀρέξεων ἀγρίων.

Ἄν εἶμαι τόσο ἀχαμνὸς μὰ νὰ μὲ συμπαθήσετε...
τὴν σάρκα μου τὴν ἀσκαρον εὐθὺς καταβροχθίσετε,
τὸ δὲ κοχλάζον αἷμα μου ποταμηδὸν ἄς τρέξῃ...
τροχίσσετε τὰ δόντια σας κι' ἄς βρέξῃ ὅ,τι βρέξῃ...
τετέλεσται, θὰ φαγῶ... συμπατριῶται, χαιρετε...
ἄμνός ἐξιλαστήριος ὁ Φασουλῆς προσφέρεται.

(Πρὸς τοὺς κλωβούς των ἐξορμᾷ μετὰ χαρᾶς τρελλῆς
καὶ τὰ θηρία χύνονται μὲ στόμα κροκοδείλινο,
μὰ πάλι μένουν νηστικά, γιατί κι' ὁ Φασουλῆς
δὲν εἶναι σὰρξ πραγματική, ἀλλ' ἀνθρωπάκι ξύλινο).

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Καὶ τὸ «ΣΚΡΙΠ» τὸ χαϊδεμένο, φίλατοί μου συμπολίται,
δικαιότατ' ἀπὸ τώρα πρὸς δεκάραν θὰ πωλῇται,
κι' ὅπως εἶναι τοῦ ψηλοῦ του τοῦ συντάκτου τὸ κορμὶ
μεγαλόνει καὶ τὸ σχῆμα, μεγαλόνει κι' ἡ τιμὴ.
«ΣΚΡΙΠ» μὲ τρέλλαις, «ΣΚΡΙΠ» μὲ γέλοις, «ΣΚΡΙΠ» μὲ πνεύματος σερατῆς
καὶ τοῦ Ἀθανασιάδου τὴν περίτεχνον γραφίδα.

Ὁ λογογράφος ὁ κομψὸς καὶ φίλατος ἡμῶν,
τούτέστιν ὁ Εὐνόπουλος, ἐκεῖνος ὁ Γρηγόρης,
τὸ Ἡσαΐα χόρευε μεγάλως ἐκτιμῶν
εἶχε δὲν εἶχε πᾶψος μετὰ καλλίστης κόρης,
μετὰ τῆς Φρόσως δηλαδὴ τῆς τοῦ Διογενεΐδου,
καὶ κατ' αὐτὸς ἀντήλλαξε μνηστείας δακτυλίδι
ἐντὸς ὁ ὀλίγου γίνεταί τοῦ γάμου τῶν ἡμετέρων.
κερὰ, παππάδες, στέφανα, κουμπάρους καὶ τὰ ρέστα.

Παπούλιας ὁ περίφημος κι' ἐν φιλογράφοις πρώτος,
ποῦ μὲ φιλογραφῆματα τὸν κόσμον συνετάραξε,
ἐπὶ μίας μικρᾶς πλακῆς—εὐοί τοῦ γεγονότος!—
νεκρῶν καὶ ζώντων ποιητῶν ποιήματα ἔχαράξε.
Κι' αὐτὸ πρὸ νέον Πάνθηρον, τὸ θαυμαστὸν ἰδεῖν,
εἰς τὸ Μουσεῖον στέλλεται πρὸς μέλλουσαν σπουδὴν.